

טוב כי בא חשך, לילה,
כר ומטפחת.
לא עוד העלות חיוך
לדבר על כלום ועוד כלום,
רק קולך נותר בדממה,
ושומעת אני את הקול
של תינוק, ילד בן שש,
עשר, עשרים,
ועוד שנתיים וחדש מתנה,
רואה את הדמות, החיוך,
של בן שאיננו
והוא חי, בי, אתי,
כאן בחשך שלי, בדממה.

צר לי, בן, אולצת צאת
עת אמצע צום
במחץ חץ
ואני ... קטנה,
מן המיצר קראתי יה...
הוא לא ענני.

(אמו)